

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 013101 14 Кж 2
Бања Лука, 08.05.2014. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Драгомира Миљевића као предсједника вијећа, Даниеле Миловановић и Слободана Милашиновића, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптужених Т. И. и А. М. због кривичног дјела разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1., а у вези са чланом 23. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалбама браниоца оптуженог Т. И., адвоката М. Б. из Б.Л. и браниоца оптуженог А. М., адвоката Ј. П. из Б. Л., изјављеним против пресуде Окружног суда у Б. Л. број 11 0 К 013101 13 К од 26.02.2014. године, након одржане сједнице вијећа у присуству републичког тужиоца мр Ненада Врањеша, оптужених и њихових бранилаца, дана 08.05.2014. године, донио је

ПРЕСУДУ

Дјелимичним уважавањем жалбе браниоца оптуженог Т. И. и уважавањем жалбе браниоца оптуженог А. М., преиначава се у одлуци о казни пресуда Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 013101 13 К од 26.02.2014. године, тако што се оптужени за кривично дјело разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1., а у вези са чланом 23. Кривичног закона Републике Српске, за које су оглашени кривим том пресудом, на основу члана 38. став 1. тачка 2. и 39. став 1. тачка 2. истог закона, осуђују: оптужени Т. И. на казну затвора у трајању од 2 (двије) године и 6 (шест) мјесеци, а оптужени А. М. на казну затвора у трајању од 2 (двије) године, у које им се на основу члана 44. став 1. истог закона, урачунава вријеме проведено у притвору почев од 22.11.2013. године до 26.02.2014. године.

У преосталом дијелу првостепена пресуда остаје неизмјењена.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Бањој Луци, оптужени Т. И. и А. М. оглашени су кривим, због кривичног дјела разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1., а у вези са чланом 23. Кривичног закона Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број:49/03, са измјенама, у даљем тексту: КЗ РС), па је Т. И. осуђен на казну затвора у трајању од 3 (три) године,

док је А. М. осуђен на казну затвора у трајању од 2 (двје) године и 6 (шест) мјесеци, у које казне им је урачунато вријеме проведено у притвору. Истом пресудом оптужени су ослобођени обавезе накнаде трошкове кривичног поступка, а на основу члана 99. став 4. Закона о кривичном поступку Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 53/12, у даљем тексту: ЗКП РС). На основу члана 108. став 3. ЗКП РС, оптужени су обавезани да оштећеном на име имовинско – правног захтјева солидарно исплате износ од 3.500,00 КМ у року од 15 дана од правоснажности пресуде, под пријетњом принудног извршења, док је са преосталим дијелом имовинско – правног захтјева оштећени упућен на парницу.

Против наведене пресуде жалбе су, благовремено, изјавили браниоци оптужених. Бранилац оптуженог Т. И. жалбу је изјавио због битне повреде одредаба кривичног поступка и због одлуке о кривичној санкцији и имовинско – правном захтјеву, са приједлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење пред измјењеним судским вијећем. Бранилац оптуженог А. М. жалбу је изјавио због одлуке о кривичној санкцији, са приједлог да се побијана пресуда преиначи и оптуженом изреке казна затвора у трајању од 2 (двје) године.

Одговори на жалбе нису поднесени.

У сједници вијећа, бранилац оптуженог Т. И. је остао код жалбе и жалбених навода, као и код приједлога жалбе, с тим што је додао и приједлог да се побијана пресуда преиначи и оптуженом изрекне мања казна. Бранилац оптуженог А. М. је у цијелости остао код навода и приједлога из своје жалбе, док су оптужени подржали жалбе својих бранилаца. Републички тужилац је предложио да се жалбе бранилаца оптужених одбију као неосноване.

Разматрајући спис, побијану пресуду и жалбе, одлучено је као у изреци ове пресуде, из следећих разлога:

У оквиру жалбеног основа битне повреде одредаба кривичног поступка, жалба браниоца оптуженог Т. И. истиче да је првостепени суд починио битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка б) и став 2., у вези са чланом 37. тачка њ) ЗКП РС, на начин што исто судско вијеће након што је одбацило споразуме о признању кривице, није могло наставити суђење у овом предмету јер је тако код оптуженог изазвана разумна сумња у непристрасност тог вијећа које је упознато са чињеницама и условима о признању кривице.

Оцјењујући приговоре у овом жалбеном основу побијања пресуде, овај суд налази да ти приговори нису основани.

Наиме, чињеница што је исто судско вијеће разматрало и одбацило споразуме о признању кривице, а затим наставило главни претрес, на којем су оптужени признали кривицу, ни у ком случају не значи да је побијану пресуду донијело вијеће које је по закону морало бити изузето, нити та чињеница представља околност која указује на разумну сумњу у непристрасност вијећа, како то у жалби истиче бранилац оптуженог И. Ово из разлога што одредбама ЗКП РС није прописана забрана да се пред судским вијећем које разматра и одлучује о закљученом споразуму, у случају одбацивања споразума, не може водити и главни претрес или рочиште за разматрање изјаве о признању кривице.

Исто тако, ова околност сама по себи, без других важних разлога, не доводи у разумну сумњу непристрасност поступајућег вијећа, због чега су неосновани и жалбени приговори да је побијано рјешење донесено уз битну повреду одредаба кривичног закона из члана 311. став 2. ЗКП РС.

Неосновани су и приговори жалбе браниоца оптуженог Т. И. у погледу одлуке о имовинско – правном захтјеву. Наиме, износ од 3.500,00 КМ који су побијаном пресудом оптужени обавезани да солидарно плате оштећеном, односи се на материјалну штету, што јасно произилази из чињеничног описа дјела. Осим тога, оптужени И. се на рочишту за разматрање изјаве о признању кривице, децидно изјаснио да је вољан надокнадити штету оштећеном.

Оцијењујући приговоре жалбе браниоца оптуженог Т. И. у основу побијања пресуде због одлуке о кривичној санкцији, овај суд налази да је жалба у овом основу побијања пресуде основана, те да су основани и приговори жалбе браниоца оптуженог А. М.

За кривично дјело разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС за које су оптужени оглашени кривим, прописана је казна затвора од 5 до 15 година. Жалба браниоца оптуженог И. основано истиче да првостепени суд приликом одмјеравања казне овом оптуженом, није могао цијенити чињеницу да се против њега воде још два кривична поступка, због претпоставке невиности (свако се сматра невиним за кривично дјело док се правоснажном пресудом не утврди његова кривица), прописане у одредби члана 3. став 1. ЗКП РС. Осим тога обе жалбе основано истичу да првостепени суд није адекватно вредновао све олакшавајуће околности које је утврдио на страни оптужених и на које се позива у образложењу пресуде (за које је првостепени суд правилно нашао да у свом збиру представљају особито олакшавајуће околности), као што су њихова младост (оптужени И. је у вријеме извршења дјела имао навршених 20 година живота, дакле, био је млађе пунољетно лице, а оптужени М. је имао навршених 21 годину живота, њихово искрено признање и кајање за извршено кривично дјело и спремност да надокнаде штету оштећеном, затим коректно држање током трајања кривичног поступка, породичне, социјалне и материјалне прилике оптужених, те њихову ранију неосуђиваност. Наведене околности, по оцјени овог суда, оправдавају изрицање мањих казни оптуженима за предметно кривично дјело, од оних изречених првостепеном пресудом. Стога је овај суд, побијану пресуду преиначио у одлуци о казни, тако што је оптуженом Т. И. изрекао казну затвора у трајању од 2 (двје) године и 6 (шест) мјесеци, а оптуженом А. М., казну затвора у трајању од 2 (двје) године, налазећи да су ове казне у свему примјерене тежини почињеног дјела, степену кривице сваког од оптужених и околностима под којима је дјело учињено, те потребне и довољне ради остваривања сврхе кажњавања из члана 28. КЗ РС.

Због свега наведеног ваљало је побијану пресуду преиначити на основу члана 328. став 1. ЗКП РС и одлучити као у изреци ове пресуде.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Драгомир Миљевић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске управе
Амила Подрашчић